

Tarih ve GÜNCE

Atatürk ve Türkiye Cumhuriyeti Tarihi Dergisi
Journal of Atatürk and the History of Turkish Republic
Sayı: 8, (2021 Kış), ss. 511-518.

Geliş Tarihi: 9 Haziran 2021
Kabul Tarihi: 31 Temmuz 2021

Kitap Tanıtımı/Book Review

Fatih Selçuk, Fransız Basınında Atatürk ve Türkiye'nin Modernleşmesi (1922-1938), Ege Üniversitesi Yayınları, İzmir, 2020, 487 s., ISBN: 978-605-338-309-3.

Semih ÇINAR *

Cumhuriyetin ilanını takip eden ilk on beş yıl (1923-1938) Türk tarih literatüründe Atatürk Dönemi olarak adlandırılmaktadır. Dönemin en belirgin özelliği, XIX. yüzyılın başlarında girilen modernleşme hareketlerinin devam ettirilmesi olmuş, devlet idaresinden gündelik hayata kadar uzanan birçok alanda inkılâplar yapılmıştır. Çağın gerisinde kalan kurumlar ve yasalar tek tek kaldırılmış, yerlerini çağın gerekliliklerine uygun yeni kurumlar ve yasalar almıştır. 1 Kasım 1922 tarihinde saltanatın kaldırılması ve 29 Ekim 1923 tarihinde Cumhuriyet'in ilan edilmesiyle başlayan köklü değişim, Türkiye'deki gelişmeleri takip eden birçok devletin ilgisini çekmiş, kamuoyunu meşgul eder hale gelmiştir. Bahsi geçen yıllarda Türkiye'deki gelişmeleri yakından takip eden devletlerden biri de Fransa olmuştur. Fatih Selçuk tarafından kaleme alınan "*Fransız Basınında Atatürk ve Türkiye'nin Modernleşmesi (1922-1938)*" başlıklı eserde Fransız basınında yer alan Türkiye'deki gelişmelere ilişkin değerlendirmeler ayrıntılı bir şekilde incelenmiştir. Konuyla ilgili yazılan ilk kitap olma hüviyetini de elde eden eser, Ege Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Tarih Anabilim Dalı'nda Doç. Dr. Nuri Karakaş danışmanlığında 2020 yılında tamamlanan "*Fransız Basınında Yeni Türkiye'nin Modernleşmesi (1922-1938)*" başlıklı yüksek lisans

---

* Araştırma Görevlisi, Ege Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Tarih Bölümü, semihcinar59@gmail.com, ORCID ID: 0000-0002-0127-2599.

tezinin gözden geçirilmesi ve genişletilmesi sonucunda ortaya çıkmış, aynı yılın sonunda Ege Üniversitesi Yayınları tarafından yayımlanmıştır.

Toplam 487 sayfadan müteşekkil olan kitabın kapağında dönemin Fransız gazetelerinde yayımlanan haberlerin görsellerinden oluşan bir kolaj kullanılmıştır. Kitabın önsözünde çalışmanın hangi amaçlarla ve niçin yapıldığı açıkça izah edilmiştir. Yazarın kendi ifadelerine göre çalışmanın yapılmasındaki temel amaç: "... dönem Avrupa'sı açısından bakıldığında oldukça geniş bir yelpazeye ve prestije sahip olan Fransız basınının 1922-1938 tarihleri arasında Türkiye'de hayata geçirilen inkılapları, diğer bir deyişle bu yeni ülkenin modernleşme sürecini nasıl değerlendirdiğini ortaya koymaktır.¹". Önsözü takip eden sayfalarda yer alan "Kaynaklar Hakkında" başlığı altında çalışmanın ana kaynağını oluşturan Fransız gazete ve dergilerinin tanıtımı yapılmıştır. Çalışmada kullanılan 41 gazete ve 14 derginin ne surette elde edildiği ve çeviri sürecinde ne gibi hassasiyetlere özen gösterildiği belirtildikten sonra gazete ve dergilerin tanıtımlarına geçilmiştir. Günlük tirajlarından, günlük satış bedellerine kadar birçok yönü tanıtılan gazete ve dergilerin günlük satış fiyatları temel gıda maddelerinin fiyatları ile mukayese edilerek asgari ücretli bir çalışanın aylık kaç adet gazete veya dergi satın alabileceği tespit edilmiştir. Siyasi, ekonomik ve sosyal güçlerin baskısı altında yayın yapan ve çoğu özel teşebbüs ürünü olan süreli yayınların birer propaganda aracı olarak kullanılabilirdiği gerçeği de gözden kaçırılmayarak güvenilirlikleri sorgulanmış, çalışmada kullanılan gazetelerden birçoğunun ideolojik görüşleri tespit edilerek kısaca açıklanmıştır. Çalışmada kullanılan süreli yayınların tanıtılmasının ardından Fransız basını üzerinden Milli Mücadele Dönemi, Lozan Görüşmeleri ve Hatay Sorununu inceleyen çalışmaların yazarları ve isimleri de zikredilerek konuya giriş yapılmıştır.

Üç bölümden oluşan kitapta genel olarak kronolojik bir sıra takip edilmeye çalışılmıştır. Kitabın girişinde Osmanlı Devleti'nin XVIII. yüzyıl sonlarında başladığı ve XIX. yüzyıl ile XX. yüzyılın başlarında da devam ettirdiği modernleşme serüveni incelenmiş, Fransa'nın bu modernleşme hareketlerindeki etkisi üzerinde durulmuştur. Milli Mücadele döneminde Fransız basınında görülen Türk - Fransız yakınlaşmasına değinilmiş, bu yakınlaşmanın Lozan Konferansı sırasında uğradığı değişim irdelenmiştir.

---

¹ Fatih Selçuk, *Fransız Basınında Atatürk ve Türkiye'nin Modernleşmesi (1922-1938)*, Ege Üniversitesi Yayınları, İzmir, 2020, s. viii.

Birinci bölüm "*Fransız Basınında Türkiye'nin Kuruluşu (1922-1923)*" ana başlığını taşımaktadır. Fransa'nın Türkiye hakkındaki görüşlerini şekillendiren saiklerin incelendiği ilk başlığın alt başlıkları altında Fransa'nın Türkiye üzerindeki ekonomik ve kültürel nüfuzu üzerinde durulmuştur. XVI. yüzyıldan 1920'li yıllara kadar geçen süreçte edinilen imtiyazların yeni dönemde de devam ettirilmesinin gerek Fransız devlet adamlarının gerekse Fransız kamuoyunun en temel beklentisi olduğu belirtilmiş, Türkiye'de yaşanan gelişmeler değerlendirilirken bu hususun ilk planda tutulduğu ifade edilmiştir. Fransız basınının Türkiye'de yaşanan gelişmeleri değerlendirirken nelerden etkilendiğini belirtip, güttüğü kaygıları tespit eden yazar, sonraki başlıkta siyasi alanda yapılan ilk radikal inkılâp olan saltanatın kaldırılmasını incelemiştir. Yazarın tespitlerine göre saltanatın kaldırılması Fransız basını için bir sürpriz olmamıştır. 1922 yılı eylül ayında Sultan Vahdettin'in tahttan çekileceği yönünde haberler yapılmış, saltanatın kaldırılması, Fransız İhtilali (1789) sonrasında Fransa'da monarşinin kaldırılmasına benzetilmiştir. Bu benzetmeyi yapan birçok gazetenin, bu gelişmeyi takiben atılacak adımın da tıpkı Fransa'da olduğu gibi cumhuriyet idaresine geçiş olacağı yönünde yorumlarda bulunduğu tespit edilmiştir. Bu değerlendirmelerin hemen ardından atılan yeni başlıkta ise Fransız basını üzerinden cumhuriyetin ilanına giden süreç ve cumhuriyetin ilanı incelenmiştir. Cumhuriyetin ilanı konusundaki öngörülerini yaklaşık bir yıl önceye - saltanatın kaldırılmasına - uzanan Fransız gazetelerinin, beklentileri yönünde gerçekleşen bu olayı önemli bir gelişme olarak görmedikleri ve kamuoyuna kısa haberlerle duyurdukları ifade edilmiştir.

Kitabın ikinci bölümü "*Fransız Basınında Türkiye'nin Modernleşmesi (1924-1938)*" ana başlığını taşımaktadır. Hilafetin kaldırılması, eğitim alanında yapılan inkılâplar ve Türkiye'deki Fransız okullarının kapatılması, kılık kıyafet inkılâbı, harf inkılâbı, Türk kadınının elde ettiği haklar ve bu hakların elde edilmesiyle Fransız kamuoyundaki Türk kadını imgesinin uğradığı değişim, dil ve tarih alanında yapılan çalışmalar, Soyadı Kanunu, takvim ve ölçü birimlerinin değiştirilmesi ve çok partili hayata geçiş tecrübelerinin incelendiği bu bölüm kitabın yaklaşık üçte ikisini oluşturmaktadır. Yazarın tespitlerine göre hilafetin kaldırılması, Fransız basınının beklentileri hilafında gerçekleşen bir gelişme olmuş, birçok gazetenin, bu durumu bir hata olarak değerlendirdiği ifade edilmiştir. Bununla birlikte hilafetin sembolik bir müesseseden ibaret olduğunu ve geçmişteki işlevini yitirdiğini belirten gazeteler de tespit edilmiştir. Hilafetin

kaldırılması hususunda Fransa'yı kaygıya düşüren asıl olayın ise Fransa sömürgesi altındaki Müslüman ülkelerde çıkabilecek karışıklar olduğu belirtilmiştir. Fransız gazetelerinde Fransa'nın sömürgesi olan Müslüman ülkelerden birinde Fransa'nın kontrolü altında yeni bir halife ilan edilmesi ya da yurt dışına sürgün edilen Halife Abdülmecit Efendi'nin Fransız kontrolü altındaki topraklarda misafir edilmesi yönünde beliren görüşler aktarılmış, İsviçre'ye yerleşen Abdülmecit Efendi'nin Fransız basını tarafından yakından takip edildiği ifade edilmiştir. Hilafetin kaldırılmasını bir hata olarak değerlendiren ve Fransa'nın kontrolü altında yeni bir halife seçilmesi gerektiğini savunan gazetelerin görüşlerinin yanı sıra bu gelişmeyi Türkiye'nin bir iç meselesi olarak değerlendiren ve Türkiye'nin laikliği Fransa'dan öğrendiğini savunan gazetelerin de görüşlerine yer verilmiş, hilafetin kaldırılması sonrası Fransız basınında beliren görüş ayrılıkları uzun uzun irdelenmiştir. Hilafetin kaldırılmasının tartışıldığı günlerde Fransız kamuoyunu meşgul eden bir diğer konu ise hilafetin kaldırılması kararıyla aynı gün çıkarılan Tevhid-i Tedrisat Kanunu olmuştur. Türkiye'deki yabancı okulları Maarif Vekaleti'ne (Millî Eğitim Bakanlığı) bağlayan bu kanuna Fransız basınında büyük bir tepki gösterildiği ve Fransız hükümetinin bu gelişme karşısında tepkisiz kaldığını belirten gazetelerin kendi hükümetlerine sitemlerini belirten haberler kaleme aldıkları tespit edilmiştir. Fransa'nın kültürel nüfuzunu kıran bu gelişme sonrasında Fransız basınının Türkiye karşısında olumsuz bir tutum takındığını tespit eden yazar, kılık kıyafet inkılabı sırasında Fransız basınında yer alan haberlerden sunduğu örneklerle bu tutumu somutlaştırmıştır. Mustafa Kemal (Atatürk) Paşa'nın "siyahiler ülkesinde hüküm süren bir krala" benzetildiğini ifade eden yazarın bu çıkarımı yapmasına sebep olan haber aşağıda aynen verilmiştir:

"Geçmişte fesin tehlikeli bir yabancı düşmanlığı fanatizminin işaretini taşıdığına şüphe yoktur. Kafaların içini değiştirmek için başlıkları değiştirmenin yeterli olup olmadığı şeklindeki bilinmezlik sürmektedir. Siyahiler üzerinde hüküm sürmekten artık bıkmış olan vahşi bir kral, onları bir fırça ile baştan aşağı beyaza boyamıştı. Fakat ertesi gün hepsi bambula dansı etmeye devam etmişlerdi."

Bahsi geçen haberden de anlaşılacağı gibi Fransız okullarının kapatılması ile Türkiye hakkında olumsuz yönde görüşler ileri sürme eğilimine giren Fransız basını hakkında değerlendirmelerde bulunan yazar,

² Selçuk, a.g.e., s. 225.

kılık kıyafet inkılâbının prensipte olumlu bir gelişme olarak görülmesine rağmen uygulamada eleştirel bir bakışla değerlendirildiğini belirtmiş, bu eleştirilerin alaycı bir üsluba dönüştüğünü ve kılık kıyafet inkılâbına karşı gösterilen tepkilerin abartılı bir şekilde büyütüldüğünü ifade etmiştir. Fransız basınının takındığı bu tutumun 1928 yılında gerçekleşen harf inkılâbı ile değişmeye başladığı görülmektedir. Çeşitli gazetelerde çıkan haberler ve makaleler üzerinden bir değerlendirmede bulunan yazar, Fransız basınının tamamının harf inkılâbını olumlu bir değişim olarak nitelendirdiğini ve en önemli inkılâp olarak gördüklerini belirtmektedir. Fransız basınının övgüyle bahsettiği bir diğer hususun ise Türk kadınının değişimi olduğuna değinen yazar, 1926 yılında çıkan Medeni Kanun'a yoğun bir ilgi gösterilmese de kılık kıyafet inkılâbı ve Medeni Kanun'la birlikte Türk kadınının hayatındaki değişimin dikkatlerden kaçmadığını ifade etmektedir. Kadınların hayatındaki değişimi II. Meşrutiyet dönemi ile başlayan bir süreç olarak gören Fransız basını, Türk kadınının elde ettiği sosyal, siyasi ve hukuki hakları tabandan tavana doğru gelişen bir hareketin sonucu olarak yorumlamıştır. Bu durumun örneklerini içeren haberlere sıklıkla yer verilmiş, II. Meşrutiyet dönemi ile başlayan bu sürecin Cumhuriyet ile birlikte tamamlandığı ve Türk kadınının özgürlüğüne kavuştuğu yorumlarında bulunulmuştur. Sosyal hayattaki rolü artan Türk kadınının, güzellik yarışmalarına dahi katılır olması, Fransız kamuoyundaki oryantalist görüşün bir ürünü olan Türk kadını imgesini de değiştirmiştir. Keriman Halis'in 1932 yılı dünya güzeli seçilmesini kamuoyuna duyuran bir Fransız gazetesinin, "(Eskiden) *Türk gibi güçlü! denilirdi, (artık) Türk gibi güzel! denilecek*"³ ifadesi bunun en somut göstergesi olmuştur. Türk kadınının seçme ve seçilme hakkını kazanmasının ise Fransız hükümetlerinin eleştirilmesine neden olduğunu belirten yazar, *Le Journal* gazetesinde 11 Şubat 1935 tarihinde yer alan "*Kadınlar Siyasete Giriş Yapıyor, Ama Türkiye'de*" şeklindeki kinayeli bir haber başlığını paylaşarak bu görüşünü somutlaştırmıştır⁴. Yazarın tespitlerine göre dil - tarih alanında yapılan çalışmalar, Soyadı Kanunu ve takvim ve ölçü birimlerinin değiştirilmesi diğer gelişmelere nispetle Fransız basınında daha az yer bulmuş, Doğu dünyasından ve eski adetlerden kopuşun bir aşaması olarak yorumlanmıştır.

---

³ Selçuk, *a.g.e.*, s. 288.

⁴ Selçuk, *a.g.e.*, s. 296.

İkinci bölümün son başlığı ve alt başlıklarında Türkiye’de çok partili hayata geçiş tecrübelerinin Fransız basınına yansımaları incelenmiştir. Bu başlığa kadar takip edilen kronolojik sıra bu başlıkla birlikte terk edilmek zorunda kalmıştır. “*Fransız Basınında Türkiye’nin Modernleşmesi (1924-1938)*” bölümü altında verilen bu başlığın ayrı bir bölüm olarak düşünülebileceğini ve böylece kronolojik sıranın bozulmayıp, ikinci bölümün sayfa sayısı azaltılarak bölümler arasındaki sayfa sayısı dengesinin de bir nebze olsun sağlanabileceğini belirtmekte fayda vardır. Modernleşme hareketlerinin anlatıldığı ve kronolojik bir sıranın takip edildiği bir bölümün sonunda yer alan bu başlık, “*Fransız Basınında Türkiye’nin Çok Partili Hayata Geçiş Tecrübeleri*” başlıklı müstakil bir bölüm altında aktarılabilirdi. Yazarın tespitlerine göre 1924 yılı sonlarında kurulan Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası, Fransız basınında fazla yer bulmamıştır. Türkiye’nin Demokrasi Tarihinde önemli bir yere sahip olan bu gelişme sadece birkaç gazete tarafından kamuoyuna duyurulmuş ve olumlu bir gelişme olarak değerlendirilmiş, partinin kapatılması ise hemen hemen hiçbir gazetede yer bulmamıştır. 1930 yılında kurulan Serbest Cumhuriyet Fırkası’na gösterilen ilgi bir önceki çok partili hayat tecrübesine nazaran daha yoğun olmuştur. Yazarın tespitlerine göre Fransız basını Türkiye’deki bu gelişmeyi İsmet Paşa’nın dış dünyaya kapalı ve otoriter bir politika takip etmesine bağlamış, Gazi Mustafa Kemal Paşa’nın da İsmet Paşa’dan memnun olmadığı yönünde değerlendirmelerde bulunmuştur. Serbest Cumhuriyet Fırkası’nı kurdandan önce Paris Büyükelçiliği görevinde bulunan Fethi Bey’in nezdinde son derece olumlu düşüncülere sahip olan Fransız basınına Serbest Cumhuriyet Fırkası’nın kendini feshetmesinde hemen hemen hiç bir haber değeri görmediği belirtilmiştir.

Kitabın üçüncü ve son bölümü “*Atatürk’ün Ölümü ve Fransız Basını (1938)*” ana başlığını taşımaktadır. Atatürk’ün hastalığı ve vefatının, vefatının ardından Fransız basınında yapılan değerlendirmelerin, Atatürk’ün cenaze merasiminin ve İsmet İnönü’nün cumhurbaşkanı seçilmesinden sonra İnönü’ye yönelik değerlendirmelerin incelendiği bu bölüm, genel olarak Fransız gazetelerinin Atatürk hakkındaki değerlendirme ve yorumlarının yer aldığı bölüm olmuştur. Yazarın tespitlerine göre Atatürk’ün hastalığı, 1938 yılı başlarından itibaren Fransız basınında zaman zaman yer bulmuş, Prof. Dr. Noel Fiessinger’ın Atatürk’ü muayene ve tedavi etmek üzere Türkiye’ye davet edilmesi Fransız tıbbının bir başarısı olarak değerlendirilmiştir. Atatürk’ün ölüm haberinin duyulmasından sonra Atatürk hakkında tam

sayfa biyografiler ve değerlendirmeler yayımlayan Fransız gazetelerine göre Türkiye'nin son 15 yılında gerçekleşen değişim tamamen Atatürk'ün kişiliğiyle özdeşleştirilmiş ve onun inisiyatifi ile hayata geçirilmiştir. Atatürk'ün ardından cumhurbaşkanı seçilen İsmet İnönü hakkında da değerlendirmelerde bulunan Fransız basınının, İnönü'nün Atatürk'ün eserini koruyarak devam ettirip ettirmeyeceğinden ve dış politikada ne gibi bir yol takip edeceğinden emin olmadığı tespit edilmiştir.

Sonuç kısmında yer alan değerlendirmeler kitabın başından itibaren yapılan değerlendirmeleri tamamlaması ve anlaşılır kılması bakımından son derece önemlidir. Yazarın tespitine göre Fransız basını, Atatürk'ün ne yaptığını ya da ne yapmak istediğini ilk başlarda tam olarak kavrayamamıştır. Atatürk'ün yabancı basın mensuplarını bilinçli bir şekilde yanlış yönlendirdiğini - sonuç kısmında bunun örneklerine de değinilmiştir - ifade eden yazar, bu durumun Fransız basınının 1923-1925 yılları arasında Türkiye'nin takip ettiği siyaset ve modernleşme anlayışını sorgulamasına neden olduğunu belirtmektedir. Takip edilen modernleşme ve siyaset anlayışının laik bir anlayış olduğunun farkına varan Fransız basını, sonraki süreçteki gelişmelerin çoğunu Doğudan ve eski adetlerden kopuş olarak değerlendirmiştir. Kitabın sonuç kısmında ele alınan bir diğer mesele de Fransız basınının Atatürk hakkındaki görüşleri olmuştur. Yazar, Fransız basınının Atatürk'ü nasıl algıladığını şu cümle ile ifade etmiştir: "*Fransız basınına göre Gazi, tüm gücü elinde bulunduran, tüm muhalefeti temizlemiş olan, kuvvetler birliği prensibini savunan, söylediği her şey anında yapılan ve yaptıklarına karşı gelenlerin zor durumda kaldığı bir liderdir.*"⁵. Atatürk'e böyle bir algı ile yaklaşan Fransız basını, Atatürk'ü zaman zaman "*diktatör*" olarak tanımlamıştır. Atatürk'e yakıştırılan bu sıfatı otosansür uygulamadan aktaran yazar, bu sıfatın yer aldığı haber ve makaleleri bire bir alıntıyla okuyucuyla paylaşmış, nasıl bir anlam yüklenerek kullanıldığını gözler önüne sermiştir. Yazarın tespitine göre Atatürk'e atfedilen "*diktatör*" sıfatı iki savaş arası dönemde (1918-1939) Avrupa'nın birçok ülkesinde beliren otoriter rejimlerin liderlerinden görece farklı bir anlamda kullanılmıştır. Fransız basınının değerlendirmelerine göre otoriter rejimlerde ortaya çıkan "*diktatörler*" ülkelerini yıkıma sürüklerken Atatürk ülkesini yıkımın eşliğinden alıp kurtaran karizmatik bir liderdir. Kökleri Ortaçağ'a kadar uzanan birçok kurumun hüküm sürdüğü, okuma-yazma seviyesi çok düşük

---

⁵ Selçuk, *a.g.e.*, s. 410-411.

olan bir halkın yaşadığı bir ülkeyi modernleştirme çabasına girişen Atatürk'ün “diktatöryal” bir yönetim biçimi benimsemesinin kaçınılmaz olduğunu belirten Fransız basını, Atatürk'e attığı bu sıfatı kullanırken “modernleştirici ve kurtarıcı diktatör”, “müşfik diktatör”, “cumhuriyetçi diktatör”, “aydın diktatör” gibi tanımlamalarla birlikte kullanmıştır. Fransız basınında Atatürk'e atfedilen bu sıfatın doğruluğunu ya da yanlışlığını ispat etme çabasına girmekten ziyade bu sıfatı kullanan gazetelerin hangi anlamlarda kullandıklarının altını çizen yazar, bu konudaki nihai takdiri okuyucuya bırakmıştır.

Kitabın sonuç kısmının ardından yararlanılan kaynakçaya geçilmiştir. Kategorize edilerek verilen kaynakçada Fransız basınından 41 gazete ve 14 dergi yer almış, bu kaynakların yanı sıra içinde Fransızca seyahatname ve gezi yazılarının da bulunduğu geniş bir literatürden de yararlanılmıştır. Kaynakçanın eksikliği olarak değerlendirilebilecek hususlar ise kitabın içinde zaman zaman değinilen TBMM görüşmelerinin kaynağı verilirken çevrimiçi erişime açık olan TBMM Zabıt Cerideleri yerine ikinci el kaynakların referans alınması olmuştur. Benzer bir durumun Türkiye basını için de geçerli olduğunu belirtmek mümkündür. Ulusal/yerel basında yer alan bazı eğilim ve görüşler de yine çevrimiçi erişimi mümkün olan gazeteler yerine ikinci el kaynaklardan aktarılmıştır. Kaynakçayı Fransız basınında yer alan haberlerin kupürlerinin ve çeşitli fotoğrafların yer aldığı ekler bölümü ile ayrıntılı bir şekilde oluşturulmuş dizin bölümü izlemiş, 487. sayfada son bulan dizinin ardından gelen numaralı sayfada yazarın kısa bir özgeçmişine yer verilmiştir.

Ege Üniversitesi Yayınları tarafından 2020 yılı aralık ayında basılan “Fransız Basınında Atatürk ve Türkiye'nin Modernleşmesi (1922-1938)” adlı kitap, Fransız basınında Atatürk imajını ve Türkiye'nin modernleşmesini inceleyen geniş kapsamlı bir kitap olmuştur. Bu konuda basılan ilk eser olması hasebiyle Türk tarih literatüründeki önemli bir boşluğu doldurmuş, yapılacak yeni çalışmalar için mihmandarlık görevini üstlenmiştir. Akıcı bir üslupla yazılan ve yok denecek kadar az dilbilgisi hatası barındıran bu kitap, okuyucuya kolay okuyabilme ve anlayabilme imkânı sağladığı gibi bilgi ve yorum bakımından da oldukça doygunluk sağlamaktadır.